

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 172.

Tredie Session.

82de Møde.

Mandagen den 16de Februar.

(Fortf.)

Ordf. (fortsat): Skulde det ærede Thing imidlertid ikke tiltræde min Indstilling, nemlig at Lovforslaget for Tiden ikke vedtages, saa vil jeg oprigtigt ønske, at det aldrig maa komme til at fortryde den Beslutning, det tager i denne Sag. Hvad de Endringsforslag angaaer, jeg har stillet til de forskjellige Paragrapher, da skal jeg forbeholde mig under Sagens anden Behandling, dersom Sagen overgaaer til anden Behandling, nærmere at motivere dem; jeg skønner ikke, at det er nødvendigt paa Sagens nærværende Standpunkt.

Orholm: Det er blot et Par Ord, jeg skal tillade mig, for at forklare den mindre parlamentariske Stilling, hvori jeg i den foreliggende Betænkning befinder mig — om jeg saa tør kalde det — ophængt mellem Majoriteten og Minoriteten. Det er gaaet ved denne Leilighed, som det i Almindelighed gaaer ved saa mange andre, at stort Ophold ender med stort Hastværk, og dette er Grunden til og maa være min Undskyldning for, at jeg i denne Betænkning ikke videre har motiveret det Bortum, jeg har afgivet, idet man særdeles meget ønskede at faae Betænkningen til Trykken, og jeg saaledes troede at kunne forsvare at opsætte det og vente, indtil jeg mundtligt med et Par Ord kunde ytre min Anskuelse om Sagen. Det vil af Betænkningen sees, at jeg har sluttet mig til Majoriteten med Hensyn til det Ansvar, som paahviler Regjeringen saavel med Hensyn til de ydre som de indre Forhold, og jeg har derfor sluttet mig til Fleertallet med Hensyn til de principielle Anskuelser, og det tør jeg vel sige trods den personlige Overbeviisning, jeg nærer om Sagen i denne Henseende. Skjøndt jeg saaledes har sluttet mig

til Majoritetens principielle Anskuelser, kunde jeg dog ikke deraf komme til den Erkendelse, at man skulde tilraade Lovforslagets Antagelse aldeles usforandret, som det var kommet fra det andet Thing, eftersom jeg troer, at det af den Conference, som Udvalget har havt med nogle sagkyndige Embedsmænd, har viist sig, at der i Lovforslaget, saaledes som det er kommet fra det andet Thing, findes Udtryk, som maae ansees for at være mindre correcte, og jeg for mit Vedkommende aldrig har kunnet ansee det rigtigt at vedtage et Lovforslag fra det andet Thing med mindre correcte Udtryk, blot for at det ikke skulde gaae tilbage til dette Thing. Af den Grund har jeg derfor troet, at, skjøndt jeg ikke vilde tilraade at forkaste Lovforslaget, vilde jeg dog tilraade at foretage en Forandring i en enkelt Paragraph, og en saadan i § 2 er det, jeg har tiltraadt i det af den ærede Minoritet gjorte Forslag. Med Hensyn til Enkelthederne ved dette Endringsforslag maa jeg naturligtviis oppebie Sagens anden Behandling for nærmere at ytre mig derom.

Ordføreren: Jeg skal ikke gaae ind paa den Motivering, som den ærede Minoritet har fremført, idet det forekommer mig, at den i Hovedtrækkene foreligger i Betænkningen, og jeg troer at have tilstrækkelig gjort opmærksom paa, at det i denne Sag ikke er Detailen, man skal holde sig til, men derimod Hovedprincippet. Kun maa jeg udtrykkeligt bemærke, at, naar den ærede Minoritet har yttret, at det ikke gif an at henholde sig til Udenrigsministeriet og Sundhedscollegiet og at paalægge dem et Ansvar, uden at bryde sig om at gaae ind paa at bedømme Sagen selv, da er det en Misforstaaelse fra den ærede Minoritets Side, naar den har opfattet enten Betænkningen eller det, jeg for yttrede, paa den Maade, at der skulde paalægge disse Autorite-